

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. február 27.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

A TANÍTVÁNYOK LEGNAGYOBB ÖRÖME

Köszöntés igéje: Ézsaiás 35,10

Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejükön, vígasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj.

Énekek: 167; 230

Alapige: Lukács 10,17-24

Visszatérek pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által! Ő pedig monda nekik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek. De azon ne örüljete, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. Azon órában örvendezte Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted. Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni. És a tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog szemek, amelyek látják azokat, amelyeket ti láttok. Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták; és hallani, amiket hallotok, de nem hallották.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a hálaadás nekünk mindig a te kegyelmedre való válasz. Köszönjük, hogy tiéd a kegyelem, miénk a hála. Magasztalunk, hogy

A TANÍTVÁNYOK LEGNAGYOBB ÖRÖME

mindez azért lehet elsőrenden, mert az Úr Jézusban jelentetted ki magad nekünk Szentlelked és igéd által. Így vagy nekünk Szentháromság egy örök igaz Isten, de az Úr Jézusban vele együtt is mennyi mindennel ajándékoztál meg. Köszönjük, hogy ezért is hálát adhatunk, nemcsak isteni személyedért, hanem munkádért.

Magasztalunk azért a sok ajándékért, amit csak ezen a héten adtál nekünk. Köszönjük, hogy te jól tudod mindig, mire van szükségünk. Azt a drága érzést is, amikor meghallgatott imádságért adhatunk hálát neked, beteljesedett ígéretedért.

Azt is köszönjük, amikor, ha bú és baj is lenne, de abból is kimentettél, megoldást adtál. Magasztalunk, hogy mi előre is adhatunk hálát neked, amikor még várni kell kegyelmed munkájára. Köszönjük neked, hogy a Szentíráson keresztül ennyire személyesen ismerhetünk téged. Azt is, hogy igaz ma is, „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” Ezt a te szabadításodat ma is abban jelentsd ki nekünk, hogy szól a te igéd, megértjük, szívünkbe zárjuk és aszerint élünk.

Köszönjük, hogy isteni kegyelmedbe ajánlhatjuk azokat a testvéreinket, akik azért nem tudnak most velünk lenni, mert betegek, betegágyon fekszenek akár a kórházban is. Urunk, amikor idegondolnak ők is, velünk együtt hadd érezzék át, milyen jó a te jelenléted. Köszönjük, Urunk, hogy betegágyon fekvé is tudhatjuk, velünk az Isten, és „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Magasztalunk, Atyánk, hogy egyedül Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Az utóbbi hetekben és hónapokban a gyülekezetben, konfirmációs órán, gyermekistentiszteleten, még énekkaron is a szülőktől sokat lehetett hallani felvételiző diákok izgalmairól. Még jobban izgultak a szüleik. Lehetett hallani a pontszámokat, amikor a konfirmációs órán beszélték, hogy ki hány pontot szerzett. Amikor pedig túl lesznek a szóbelin, akkor ki fog derülni számukra, hogy vajon a nevük a felvettek listáján szerepel-e, annak az iskolának a listáján, amelyikbe szerettek volna kerülni. Milyen öröm, hogyha ott lesz a nevük a felvettek listáján! Ha pedig esetleg éppen ahhoz a tanárhoz is kerülnek, akiről sokat hallottak barátaiktól, akár itt a gyülekezetben is, akitől kiváltság tanulni, akiért rajonganak a diákok és elmondják, hogy milyen jó az ő óráin részt venni és mennyire lehet haladni az adott tantárgyban, akkor még nagyobb öröm lehet a felvételiző diáknak, hogy éppen ehhez a tanárhoz osztottak be, abban az osztályban lehetek.

A tanítványok örömről van szó, a diákok örömről van szó az Úr Jézus idejében is. A Bibliában nem diáknak olvassuk, hanem tanítványnak. Csak anynyi a különbség, hogy ők éjjel-nappal együtt voltak a tanítómesterrel, a tizenkettő mindenképpen, de ahogy itt hallottuk, a hetven tanítvány vagy az újfordítású bibliánkban a hetvenkettő. Mindegy, hogy melyik szám volt pontosan akkor és ott, az eredeti szöveg kérdésében az írásmagyarázók nem akarnak döntést ad-

ni, hanem azt mondják: akár hetvenen, akár hetvenketten voltak, egy nagyobb tanítványi sereg, és az ő örömuikről van szó. Nem is csupán a tizenkettő, hanem egy nagyobb tanítványi sereg öröméről.

Mi a tanítványok legnagyobb öröme? – ez az igehirdetés üzenetének a legfőbb kérdése. Az öröm, a boldogság kifejezéseket többször is hallhattuk, legtöbbször Jézus szájából a történetben. És látszik, hogy ő maga is örvendezik, ujjong, de a tanítvány öröme még a Jézus ujjongásában és örvendezésében is, ami látszik a történet hangsúlyában. A tanítvány öröme a szolgálatban, az üdvössége miatt és Jézus öröme által. Ezt a három egyszerű igazságot vizsgáljuk: mit jelent a tanítvány öröme a szolgálatban, az üdvössége miatt és Jézus öröme által.

A hetven vagy hetvenkét tanítvány tehát elment a misszióba és – emlékszünk – juhokként mentek a farkasok közé. Szeretném rögtön jelezni, hogy itt a folytatásban Jézus nem farkasokról beszélt, hanem kígyókról, skorpiókról, Sátánról. Arról az ellenségről és csatlósairól, aki/akik mindent megtesznek azért, hogy ne lehessen sikeres Jézus ügye, Jézus se örvendezhessen, Jézus tanítványai se lehessenek boldogok ebben a földi életben. De a tanítványok, amikor elmentek a misszióba, farkasok közé mentek juhokként.

Ez abból is látszott, hogy voltak olyan városok, akik elutasították őket, olyan falvak, ahol keményszívűek maradtak a bűnösök. De a tanítványok visszatérése – hallottuk – mégis örvendező volt. Boldogok voltak. A leírásból tudjuk, az igazi boldogságot amiatt érezték, mert tapasztalták – és ha figyelték a testvérek, a Károli-fordításban jelen időben mondják: „Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!” Nem is múlt időben hangzik, hanem jelen időben. Képzeljük el, amikor beszámolnak arról a sok örömről, ami érte őket a szolgálatban: hazajönnek – a gyerekek, unokák vagy dédunokák is, ha valami nagy öröm van, így szokták elmondani –, jelen időt mondanak, mert annyira benne vannak az élmény örömeiben, ujjongásában. Jézus neve által démonokat űztek.

Jézus szájából pedig az hangzik ennek az örömnek a meghallása után, hogy még annál is van nagyobb öröm, hiszen nemcsak a csatlósai, a démonok, hanem maga a Sátán is legyőzetett ellenség. A csatlósainak a vesztese is jelzi azt, hogy még a tanítvány is Jézus nevében mire képes, hát még Jézus, aki a tanítványánál is hatalmasabb, mire képes. A Sátánnak is vesztett ügye van. „Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.” Ez a sátáni vesztett helyzet pedig, ez a későbbiek folyamán is, a tanítványok későbbi küldetéseiben is nyilvánvalóvá lesz majd.

Micsoda öröm tehát a gonosz fölötti erő a tanítvány számára vagy a gonosz okozta bajokból való szabadulás megélése a tanítvány számára. Amit Isten megígért már a bűnesetnél – emlékszünk –, a Mózes 1. könyve 3. rész 15. versében a Sátánnak szól, de Ádám és Éva is hallotta evangéliumként, hogy eljön majd a Messiás, az asszony magva, aki a kígyó fejére tapos. A tanítványok is ezt élték meg, hogy ez beteljesedett. Ez beteljesített ígérete Istennek. Elvégezte Isten, és elvégzi.

A Római levél 16. részének a 20. versében, amikor az igei tanítást összefoglalva az Úr Lelke Pálon keresztül a római keresztyéneknek is ki akarja emelni

újra, hogy mit is jelent az ő személye és az ő hatalma, amit Jézusban kijelentett és megszerzett a szabadításra nézve, így olvassuk: „A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek.” A Római levél jóval Jézus Krisztus mennybemenetele után íródott, már Pál is hitre jutott, sőt már levelet is ír az apostol. És ott is ezt emeli ki, hogy most is zajlik: megrontja a Sátánt, Jézus Krisztus kegyelme veletek.

Mai tanítványaiként is, mi is a szolgálatban akármilyen módon is igaz ránk, hogy juhokként a farkasok közé megyünk és vannak nekünk is elutasítók is, de vannak olyanok is, amikor tapasztaljuk, hogy Jézus neve által még démonűzés is történhet akár, mert a Gonoszt legyőzte az Úr és ma is a Gonosz okozta bajokból ad szabadítás. Mi is az e fölötti győzelem miatt örvendezhetünk, örülhetünk. Ilyenkor általában imádságban is örömmel mondjuk el az Úrnak, hogy: – Milyen nagy ajándék és köszönöm, Uram, hogy megadtad ezt, meghallgattad az imádságokat! Egymásnak is boldogan számolunk be az ilyen eseményekről. Ez a szolgálatban való öröm minősítetten a Gonosz fölötti győzelem öröme Jézusért.

Az is kiderült ugyanakkor a folytatásban, hogy Jézus szerint ennél is van fontosabb öröm. A Károli-fordítás még hangsúlyosabban visszaadja a tagadással, hogy minek kell igazán örülni. „De azon ne örüljeteK,...” – mint hogyha teljesen megtiltaná, de ez nem ezt jelenti, hanem egyszerűen nagyon határozottan egy tagadó kifejezéssel mondja azt, hogy mi a lényegesebb. „De azon ne örüljeteK, hogy a lelkek nékteK engednek; hanem inkább azon örüljeteK, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” Jézus tehát még inkább az ember saját üdvössége miatti örömét emeli ki az övéinek. „A ti neveitek fel vannak írva a mennyben” – itt az ősi nyelvben az az igeidő szerepel, ami a múltban megtörtént, a jelenben is és a jövőre nézve is hatékony: a perfektum. Egyszer felíratott, mindörökre ott vannak a mennyben a neveitek.

Nem tudom, emlékszünk-e olyan ígéreKre, ahol a mennyben való felírásról vagy az élet könyvébe való felírásról olvasunk akár az Ó- akár az Újszövetségben. Biztos vagyok benne, hogy vannak előttünk ilyen kijelentések. A Zsoltárok könyvében a 69. Zsoltárban van erről szó, hogy az igazak neve hol van. Dániel könyve legutolsó részében, a 12. rész 1. versében is kiemeli az Írás. A Zsidókhoz írt levél 12. rész 23. versét szeretném fel is olvasni. Így szól tehát a Zsidók 12,23: „Az elsőszülötteK seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben.”

Tagadással pedig a Jelenések könyve 3. rész 5. versében olvassuk. Tagadással mondja az állítást. Ha halljuk majd, ne értsük félre, hogy miről is van szó. Arról van szó, hogy valamit tagadással állít az Úr, mikor ezt mondja: „Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből.” Ez nem azt jelenti, hogy mert kitörölhetne, hanem hogy nem törli ki, így állít.

Mi a fontos itt? A tanítvány az üdvösségében ennyire biztos lehet. Valami, ami számára földi életében hangzik el, de a mennyei valóságban valósul meg. Tehát nem a földön. A Gonosz fölötti győzelem miatti öröm a földön tapasztalt szolgálat közben. És a földön élő tanítványnak van egy még nagyobb öröme, hogy a mennyben valami egyszer s mindenkorra elvégeztetett.

Arra emlékszünk, testvérek, hogy hány bűnös embernek kell ahhoz megtérni, hogy a mennyben vagy az Isten angyalai színe előtt öröm legyen? Hány-nak kell megtérni? Milyen soknak? Vagy arra emlékszünk, hogy csak egynek? Elég lenne a mennyben, az Isten angyalai színe előtt, ha csak egy bűnös ember térne meg? Elég lenne. Ők örülnének annak is, ha csak egy. Jézus erről beszél épp majd ennek az evangéliumnak a 15. részében is, hogy milyen öröm van a mennyben meg milyen öröm van Isten angyalai színe előtt egy bűnös ember megtérésén. És hány bűnös ember megtért már azóta is csak a pasaréti gyülekezetünkben!

Még az angyalok is, a mennyei világ tudja, hogy felírták a nevek. És ők ott vannak, ők ezt láthatják, úgymond, mert ők ott vannak a mennyben. Mi pedig itt a földön élő tanítványként tudjuk, hogy a mennyben megtörtént valami és ez nagy öröm. Az üdvösség, az örök élet – más kifejezéssel – ennek az örömteli bizonyossága. Nagyon jó az Úrnak szolgálni is – ez nem kérdés – és a Sátán fölött, démonai fölötti hatalmát az Úrnak megtapasztalni, hogy még a mi életünkön, a mi szolgálatunkon keresztül is ez munkálkodik. De azért igaz ez, hogy mégiscsak nagyobb öröm a szolgálatnál az, hogy valakivel mindörökre való módon szeretetközösségben lenni. Ez az üdvösség.

Amikor eljön az üdvösségnek a kiteljesedett állapota, akkor már nem kell a Sátánnal szemben tapasztalni ezt, hogy megrontja az Úr a lábaink alatt hamar, akkor már a Sátánnak semmi dolga nem lesz. Ő is már a kárhozatba megítéltetett ösellenség. A mennyben már az örökkévalóság megdicsőült állapotában – most inkább így hadd mondjam –, az Új égen és az Új földön, ott már nem lesz bűn, nem lesz Sátán, ott már minden csak az Úr dicsősége öröme. De a földön élő tanítványnak mégis a jövő szempontjából hatalmas bizonyossága, reménysége van. Szeretetközösségben lenni az Úrral. Az üdvösség bizonyosságának az örömét mondja tehát az Úr Jézus hangsúlyosan. Ennek örüljetek.

Csak megjegyzem, lehet, hogy a szolgálatban nincs sikerünk, elmegyünk a farkasok közé juhokként, megijedünk tőlük, és úgy érezzük, hogy nem vállaljuk inkább. Ilyenkor a Sátán támadhat és kőkeményen kísérthet: – Nem is vagy hívó! Így akarsz a mennybe kerülni? Jézus erről beszél, hogy nem a szolgálat dönti el az Úrhoz tartozás kérdését, hanem ezt az Úr. És ő írja fel a neveteket a mennyben. Nem mi írjuk oda a nevünket, ő írja fel. Ez a kegyelem.

De ennél is van nagyobb öröm. Érdekes, hogy mi a tanítványok legnagyobb öröme kérdésre, ha választ akarunk adni, mi lehet annál nagyobb öröm, hogy a földön élő tanítványnak a jövőre nézve teljes bizonyossága lehet az üdvössége miatt és nagyon örülhet. Ebben a kérdésben és gondolatban láttam meg annak a fontosságát, hogy ne álljunk meg ott, ahol a bibliaolvasó kalauz szerint a mai napra kijelölt szakasz végződött, a 20. versnél, mert ami utána jön, az összekapcsolódik ezekkel. Ha pedig a kérdést így tesszük föl, hogy mi a tanítványok legnagyobb öröme, akkor érdekes, hogy még az üdvösségünk miatti hatalmas örömnél is – amit Jézus maga kiemel és azt mondja: ennek örüljetek – a lukácsi leírásban Isten kijelentéséből látszik, van egy nagyobb öröm. „Azon órában

A TANÍTVÁNYOK LEGNAGYOBB ÖRÖME

örvendeze Jézus lelkében, és monda: ...” – tehát az Úr Jézus örvendezése, ujjongása, öröme.

És itt látszik a folytatásból, hogy ezt nem tartja meg magának. Ennek az örvendezésnek a lényegét, valóságát ő az övéivel meg akarja osztani. Mert utána hangzik el majd, hogy: „És a tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog szemek, amelyek látják azokat, amelyeket ti láttok” – és folytatja. Még annál az örömnél is, hogy üdvösségünk van és ebben bizonyosak lehetünk, nagyobb öröm az Úr Jézus ujjongása és örvendezése és az ahhoz kapcsolódó kijelentés.

„Azon órában örvendeze Jézus lelkében” – ez csak Lukácsnál van. Máté evangéliuma 11. részében ez a szakasz, hogy az Úr Jézus hálát ad a mennyei Atyának, ott a végén szerepel, az előtt az igei kijelentés előtt, amit jobban szoktunk ismerni: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztalak titeket.” Ez előtt van ez, hogy Jézus örvendezett. Lukácsnál viszont látszik a leírásból, hogy a tanítványok örömet, örvendezését, a missziói szolgálatból visszatérő tanítványok örvendezését összekapcsolja az Úr Jézus ujjongásával, örvendezésével.

Jézusnak is valami nagyon nagy boldogságot okoz. Hallottuk, hogy ez kapcsolódik ahhoz, amit előtte a tanítványokon keresztül ő is hallott, mert ezt mondja: „Hálát adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.” Benne van tehát az, hogy nem probléma, hogy voltak elutasító városok, keményszívű falvak. Sokan nem fogadták el az evangéliumot akkor sem. De voltak, akik igen. Bármelyikkel kapcsolatban Jézus a mennyei Atya miatt örvendezik.

Remélem, emlékszünk még az elmúlt úrnapi hangzott igehirdetésre, az üzenetére. Jézus követéséről volt szó, és hogy a képpel lássuk meg a Szentháromság Istennek a titkát. Itt is a Szentháromság Isten titka van előttünk. Így hallottuk a Károli-fordításban: „azon órában örvendeze Jézus lelkében”. Ha az ősi szöveget megnézzük, az ősi nyelvet, akkor azt vehetjük észre a mostani bibliákban, hogy több szövegvariáns is van. A fő szövegben jelenleg az szerepel, amit már az új Károli-fordításunk is visszaad meg az új fordítás: „abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által” vagy a Szentlélekben. De a Károli-fordítás is nagyon kifejező, mert Jézus a lelkében örvendezik, de Jézus Isten Fia, ő a Fiú, és annyira egy a Szentlélekkel, hogy amikor az ő lelke örvendezik, az olyan, mintha a Szentlélek örvendezne.

Hadd mondjam így, hogy a Károli-fordítás által tükröződő, visszatükröződő ősi szövegnek a jelentése így fontos. Jézus lelke és a Szentlélek a Szentháromság titkában. Miről van szó? A Szentlélek által az isteni Fiú csinál valamit és ezt a valamit azért csinálja, mert tele van az Atya iránti örvendezéssel. Jézus belülről ujjong, boldog, és egyszerűen nem tudja magában tartani, ezért hálaadásban, a mennyei Atyának való hálaadásban jelenti ki.

A szövegösszefüggés miatt és a történetek egysége miatt ezt az ő ujjongását hallhatták a tanítványai is. Ha Jézus egyedül volt, félrevonult és csak úgy akart

ujjongani, hogy ne lássa senki, ezt is megérthetjük egyébként, ha így lett volna. De nem így volt. De ha így lett volna, elvonul, mert most csak az Atyának akar valamit nagyon megköszönni hálás szívvel. De utána mégis a tanítványaival való szeretetkapcsolatában is ezt az ő örömeztetését meg akarja osztani, az biztos. De az „azon órában” kijelentés miatt a tanítványok is hallhatják ezt. Lukáccsal íratja le Isten Lelke.

Ennek a jézusi örömeztetésnek, jézusi ujjongásnak, boldogságnak, örömeztetésnek a magasztosságát éppen azzal mutatja be, hogy ott van a Szentháromság titka az egészben. A Szentlélek, a Fiú és a mennyei Atya. Megjegyzem, hogy mi is bármikor, amikor átérezzük annak az örömeztetését, ami a szolgálat öröme vagy az üdvösségünk miatti örömeztetés, ez mindig Isten Lelke által a miénk. Amit itt Jézus átél, mint egyszülött Fiú, mi ugyanúgy átélhetjük Isten gyermekeiként.

De most itt Jézus örömeztetéséről van szó. Az ő örömeztetéséről. Miért boldog Jézus? Az Atya személye, az Atya lénye, az Atya érzései, az Atya terve, az Atya célja miatt. Az Atya személye, lénye, érzései, terve, célja a Fiú számára hihetetlen boldogító. Nem tudja magában tartani a boldogságát.

Azt mondja itt a legvégén: „mert így volt kedves te előtted”. Itt az a kifejezés van, ami Lukács evangéliumában ott a karácsonyi történeteknél is előjön, amikor elmondja: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön béke és az emberekhez jó akarat!” Jó akarat, kedvesség. Ez a ’kedvesség’ a kegyelmet is jelenti. Istennek az örömeztetés, Isten gyönyörűsége, gyönyörködése, Isten vágya, Isten elhatározása, Isten jó akarata.

Az Efézusi levél 1. részében az 5. versben ennek az isteni vágynak, gyönyörködésnek, kedvességnek, jó akaratnak a kifejezése az örök kiválasztás titkánál. Vagy a Filippi levél 2. rész 13. versénél – az is nagyon híres –, mikor azt mondja, hogy: „félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket”. Halljuk? Mintha nekünk kellene csinálni valamit. És kell is. „Mert Isten az, aki munkálja benneteket mind az akaratát, mind a munkálást jó kedvéből.”

Amikor látjuk az üdvösségnél, a Jézus-követésnél és az Úr Jézus örömeztetésénél a Szentháromság titkát, akkor ez soha nem nélkülözi az övéinek is a bizalmát, a hitét ebben meg az engedelmisségét. Az egyszülött Fiú – ő tökéletes, benne nincs bűn – boldogan örömeztetik a mennyei Atyának, mert az Atya akarata, terve, vágya, gyönyörűsége megvalósult: „mert így volt kedves te előtted”. Az üdvözítő munka az Atya lényét, igazságát, szentségét, kegyelmét mutatja, emeli ki. Nem a kevélyek, a magukat bölcsnek tartók, hanem az Istenre szorultságukat alázatosan elismerők tapasztalják meg az üdvösséget, Jézus személyét, és fogadják el Isten kegyelmét. Azok, akik mint a kisdedek, kisgyermek egyedül az atyjukban bíznak. Bennük nincs semmi, amiben bízhatnának, de van valaki más, akit szerethetünk, aki szeret bennünket is, és rábízunk magunkat. Nem a bölcsök és az értelmesek, hanem a kisdedek. Voltak olyan városok, falvak, akik elutasították az evangéliumot, az Isten országa evangéliumát, de voltak, akik elfogadták. A tanítványok is elfogadták.

És még mindig tovább kell menni. Mert amikor meg arról beszél Jézus, hogy „Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú,

A TANÍTVÁNYOK LEGNAGYOBB ÖRÖME

csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni.” –, akkor kiderül, hogy nem is csupán az üdvözítő munka, a mennyei Atyja drága munkája az, ami nagyon nagy örömet jelent Jézusnak. Hogy az ő isteni kegyelme, szentsége nemcsak a megváltásban, az evangélium munkájában meg az ítéletben (akik elutasítják az evangéliumot) látszik, hanem abban, hogy kapcsolatban lehet lenni ezzel az Istennel. Felragyog az Atya és a Fiú személye az üdvözítő munkában. A személyek. Valamint az is, ahogyan ennek a kijelentése megvalósul. „És akinek a Fiú akarja megjelenteni” – tehát benne van, hogy meg lehet ismerni az isteni személyt, személyeket azért is, mert kijelenti a Fiú. Előtte azt mondta Jézus, hogy „Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted”, hogy te ezt tetted, így gondolkoztál, így döntöttél. Most meg a Fiú döntése, akarata, terve, hogy kijelenti, megjelenteni.

Ahogyan az elveszett, de már kegyelmet nyert bűnös megismerheti az Atyát a Fiúban és a Fiú által. Ez az ismeret pedig nemcsak értelmi képesség – tudok róla –, hanem ez szeretetközösség, boldogító szeretetközösség, az Isten gyermeke boldogító szeretetközössége az Istennel, a Szentháromság Istennel. És mindez hihetetlen nagy öröm az egyszülött Fiúnak, hogy nemcsak ő szeretheti nagyon a mennyei Atyát, kizárólagos módon, hiszen ő egyszülött Fiú, hanem a mennyei Atyát megismerhetik ilyen szeretettel azok is, akik ilyen értelemben a testvéreim lesznek. A tanítványok most már nem csupán mester-tanítvány kapcsolatban vannak, hanem testvéri kapcsolatban a Fiúval, mert a mennyei Atyát együtt ismerik. Nemcsak a munkáját valakinek, hanem az ő egész lényét, az ő egész személyét, aki ő, azt megismerni, és mindezt a szeretetközösségben.

Nagyon mély igei kijelentések itt ezek és mind-mind azt mutatják, hogy Jézus ezért nagyon boldog. Nem valami vallási tanokat kell megismerni az övéinek, az ő tanítványainak, hanem őt magát. Úgy, ahogy kijelentette ő az Atyát, és az Atya is, ahogy megismertette ő magát a Fiúban és az Atya is, ahogyan kijelentette magát Jézusban. Különösen János evangéliumában van sok ige itt erre vonatkozóan.

Isten munkája, Isten személye, Jézus öröme. Erről az örömről mondja egyébként a János evangéliumában az Úr Jézus, hogy az én örömöm tibenetek megmarad. Nemcsak annak az öröme maradhat meg bennünk tehát, hogy nekünk milyen jó, hogy Isten gyermekévé lehetünk és az Úr és köztünk ilyen kapcsolat van, hanem hogy Jézusban bírjuk még ezt is és Jézus örömében. Kétszeresen is megerősíti ezt az Úr.

Ezért fontos a folytatás is. Jézus öröme a mennyei Atya iránt, de ebben benne vannak az övéi is, mert az Atya így döntött és a Fiú is ezt vállalta, és Jézus öröme által a tanítványai boldogsága. Most csak a tanítványokhoz fordul és csak nekik mondja: „Boldog szemek, amelyek látják azokat, amelyeket ti láttok.” Azok, akik követték Jézust, de nem voltak tanítványai, nem voltak vele mindig. Ők néha csatlakoztak, napokon át esetleg ott voltak. Gondoljunk arra, amikor az ötezer ember megvendéglése csodatörténete előtt történik, hogy azért éhesek – Jézus is észreveszi –, mert már napok óta ott vannak és hallgatják Jézust. De ők nem voltak mindig vele. Azoknak szól tehát az Úrnak ez a

kijelentése, akik a tanítványok, akik már az ő követői. „Boldog szemek, amelyek látják azokat, amelyeket ti láttok.”

Majd utal arra, hogy az Ószövetségben próféták, királyok – És most azokra gondoljunk elsőrenden, akik az Úr hűséges prófétái voltak és az Úrhoz hűséges királyok. Voltak hitetlen próféták, hamis próféták és istentelen királyok is. Egyébként rájuk is gondolhatnánk, de az összefüggés miatt maradjunk inkább abban, hogy olyan, mint Dávid vagy Salamon, Ezékiás király, Ézsaiás, Jeremiás vagy Illés, hogy ők – kívánták látni, amiket ti láttok, de nem látták; és hallani, amiket hallotok, de nem hallották. Ők vágyakoztak valamire és micsoda öröm lett volna nekik, ha ez megvalósul, de nekik nem valósulhatott még meg. Ezért mondom így, hogy az Úr Jézus örvendezése, Jézus öröme az Atyával való kapcsolatában – és abban benne vagyunk mi is, az övéi – továbbmegy és elmondja, hogy micsoda öröm lehet nektek, akik – és ott a tanítványok Jézust testben is láthatták – a földön élő Messiást, a Krisztust, a Fiút, az egyszülött Fiút láthatjátok, hallhatjátok. És Jézus azt mondja, hogy ezt a próféták és a királyok az Ószövetségben csak kívánták, ezért ti lehettek ilyen boldogok. Összekapcsolja tehát az isteni Fiú az ő örömét az övéi örömeivel.

Nagyon boldogító a tanítványok jövője, hiszen a mennyben felírva a nevük. De még itt a földön élnek, a földön követik ők Jézust. És hadd mondjam, hogy mi is a földön követjük Jézust. A legutóbbi úrnapiján is erről hallottuk az igehirdetés bátorító üzenetét, hogy nemcsak a tizenkettő vagy az a hetven vagy hetvenkettő tanítvány lehetett Jézus követője a földön, hanem azóta is minden egyes tanítványa Jézusnak az ő követője. Hogy van itt Jézus? Hogy is mondtuk? Szentlelke és Ígéje által. Ezért fontos a Szentháromság titka itt is, hogy mi ugyanúgy Jézust követjük, Szentlelke és Ígéje által van velünk. Meg is ígérte. És akkor csak a földön élő Jézust lehetett látni, hallani oly módon, hogy ezt az ószövetségi próféták, királyok is csak kívánni tudták?

Megint a Zsidókhoz írt levélhez, ha odahajtunk, és sok más ígét is lehetne idézni, de a Zsidókhoz írt levél 11. részének az utolsó két versét olvasom fel. Emlékszünk, ez az a rész, ahol a hithősök vannak. Olyanok is, akiknek a nevét is ismerjük, még a Bibliában is ott van a nevük és ott van az élet könyvében, a mennyben is felírva a nevük. És vannak olyanok, akiknek csak az élet könyvében tudható a nevük, itt névtelenek, még a nevük sem lett följegyezve, mert annyira sok szenvedést éltek át az Úrért, hogy ők a névtelen hívők, a névtelen hithősök, a szenvedő hithősök. És vannak olyanok is, akiknek a nevét nem írja le itt a kijelentés, de ők az ószövetségi időben nagy névvel rendelkeztek, de csak utal rájuk.

Azért gondoltam így megfogalmazni az ige felolvasása előtt, hogy érezzük, ott van a nevük az élet könyvében. Vannak, akiknek a neve még a Bibliában is itt van, nagy hithősök, nekünk is híresek, de mégis ezt mondja velük kapcsolatban az Úr szava: „És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet.” Itt egyes számban van az ígéret, az mindig Jézusra utal. Folytatom: „Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.” A tökéletességre jutni – olyan értelemben,

A TANÍTVÁNYOK LEGNAGYOBB ÖRÖME

elsősorban nem erkölcsi értelemben, hanem lelki értelemben, hogy valami, ami az Ószövetségben nem lehetett teljes és tökéletes, az csak az újszövetségi időben vállalható azzá.

Ilyen értelemben mi még a tanítványoknál, a tizenkettőnél vagy a hetven vagy a hetvenkettőnél is mélyebben tapasztaljuk meg az Úr Jézusnak itt elhangzott igazságát. Mert hogy is mondta Jézus Tamásnak, aki nem akarta elhinni, hogy él Jézus, hogy feltámadt? Pedig már a tanítványtársai is elmondták, hogy itt volt este, csak ő nem volt köztük. Aztán nyolc nap eltelik, megint az Úr napja van, vasárnap, a hét első napja és akkor jön Jézus ismét, megjelenik a tanítványai között és Tamáshoz fordul kifejezetten, mert ő hitetlen, kételkedő. És mit mond neki? „Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Mert már egy új élethelyzet jött Jézusnak is.

A tanítványok a földön élő Jézust látták és hallották. Az időileg is kevesebb volt, hiszen néhány év, csak néhány év a földön. És akkor még, amiket ők láthattak, hallottak Jézus földi életében – itt ahogy a lukácsi leírás ideje is van előttünk –, ekkor még nem teljesedett be a kereszthalál győzelmes titka, meg a feltámadásé, meg a mennybemenetelé, meg aztán a Szentlélek kiküldetése, elküldése. De mi már ezek után vagyunk. „Boldog szemek, amelyek látják azokat, amelyeket ti láttok. Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták; és hallani, amiket hallotok, de nem hallották.” De a pünkösd utáni tanítványoknak, nekünk is, Pálnak is meg a többieknek micsoda öröm lehet látni és hallani, amit Jézus cselekszik. Látni és hallani. Hatalmas kiváltság és nagyon nagy öröm.

És Jézus ezt itt a földön élő tanítványai örömeiként mutatja. Örülhetünk azért a földön élve, mert a mennyben ott van a nevünk fölírva. Ez egy jövőbeni bizonyosság, reménység és hatalmas öröm. A földön pedig tapasztalhatjuk Jézus személyét, Jézus munkáját Szentlelke és Ígéje által. Azt a szeretetközösséget, amiről előtte szólt az ő örvendezésénél, hogy az Atya és a Fiú között micsoda öröm, az Atya munkájában a Fiú mennyi örömet lát, jó kedve van neki is, a mennyei Atyának is, és ebben a munkában ott vannak az övéi, az elveszett bűnösök, de már Isten gyermekei. És azt mondja az Úr Jézus, hogy ebben a szeretetkapcsolatban, ahogy egyre jobban megismertek engem, egyre inkább boldogok vagytok, mert egyre világosabban megértitek a látottakból és a hallottakból, hogy ki vagyok én, ki az Atya és kicsoda a Szentlélek. Jézust megismerni a földön élő tanítványnak.

Ebben a földi életben még annak az öröme is a miénk, ami a szolgálatnál volt, hogy még az ördögök is engednek nekünk. De hát, ha belegondolunk, testvérek, az tényleg semmi, hogy engednek az ördögök, győzelmet aratunk a Sátán minden hatalma fölött, a kísértések idején is. Hát ez micsoda öröm ahhoz képest, hogy az Urat ismerjük meg egyre mélyebben! A Sátán ellenség és olyan természetes, hogy ő vesztes. De az Úrral való közösségünk már itt a földön a jövőben is örökkévaló módon biztos. De már a földön is valóság, öröm.

Amikor az Úr Jézus tehát kijelenti magát nekünk, kijelenti az Atyát és elmondja, hogy az Atya munkája mennyire örömteli számára is, akkor így lesz

Jézus öröme a mi tanítványi örömünknek az alapja, a háttere, forrása és lehetne sorolni mindent. Már nemcsak azért örülünk, lehetünk boldogok, mert csinálunk valamit az Úr követőiként, már nemcsak azért örülünk, mert tudjuk, hogy örök életünk van és ennek nagyon sok hozománya van az örökkévalóságban, hanem azért mégiscsak a legnagyobb öröm és boldogság az, hogy már a földön elkezdődik valami ebből az örök életből, üdvösségből Jézussal való kapcsolatban. És amikor eljön az Úr Jézus, akkor csak kiteljesedik és meg fogjuk látni úgy, amint van. Látjuk őt úgy, amint van.

A nagy titok pedig az lesz – a Korinthusi 1. levél 15. részében a 28. versben olvassuk –, hogy még az örökkévalóság kiteljesedésekor is a Fiú számára az igazán döntő a Szentháromság Isten titkában a mennyei Atyának az öröme és érzése lesz. Így szól a Korinthusi 1. levél 15. részében a 28. vers a nagy fel-támadás témáját kifejtő részben: „Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávetettik annak, aki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben.” „Hogy az Isten legyen minden mindenben.” Az igei üzenet miatt hadd mondjam így: az Isten, a Szentháromság Isten öröme már, nemcsak Jézus öröme. A Szentháromság Isten öröme, boldogsága, örvendezése azért a kapcsolatért, ami az Atya, a Fiú és a Szentlélek között van örökkévaló módon. De az igei üzenetben az Úr Jézus mostani kijelentéseiben mégiscsak azon van a hangsúly, hogy ez a Szentháromság Isten az ő üdvözítő munkáját végzi a tanítványok életében, szolgálatukon keresztül, a tanítványok üdvössége miatt is Jézus örvendezése által, alapján és így Jézust a földön élve tapasztaljuk meg mi is. Látunk és hallunk.

Csak a mai napon te mit láttál és mit hallottál Jézus Krisztus személyéből? Hogyan éled meg az Úrral való szeretetkapcsolatodat? A szolgálatot is. A Gonosz fölötti győzelem örömet. A boldog örök élet bizonyosságát a jövő szempontjából. De Jézus is a hangsúlyt végül is mégiscsak a földön élő tanítványainak akarta kiemelni. Nem szomorúan, még a bűnök vagy bukások ellenére is, hanem őt látva, az ő kegyelmét, az ő nagyságát, az ő szeretetét, az ő örömet. Igazi öröm, igazi boldogság az Úrral mindörökre, és ennek a boldogságnak a kezdete már most itt a földön a vele való szeretetközösségben.

Erősítsen az Úr bennünket, hogy merjük ezt hinni, és adja az Úr, hogy az ő öröme maradjon valóban mibennünk, ahogy ő mondta ezt.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, magasztalunk téged, hogy még a Miatyánk imádságában is az Úr Jézus arra tanított bennünket, hogy ki is vagy te a Szentháromság Isten titkában. És köszönjük, hogy a bibliai kijelentésben láthattuk, hogy ez Jézusnak is, a földön élő Jézusnak, az Isten Fiának micsoda örömet jelentett.

Urunk, nem tudunk annak a boldogságával betelni, hogy ezt a krisztusi örömet, jézusi örömet mi is tudhatjuk, mi is bírhatjuk hit által. Mi is ugyanúgy örvendezhetünk, mint az egyszülött Fiú, mert Isten gyermekei lehetünk tanítványokként.

A TANÍTVÁNYOK LEGNAGYOBB ÖRÖME

Urunk, tényleg olyan nagy kincs, amikor látjuk, hogy a szolgálatban is adod a győzelmeket. És köszönjük, hogyha látszólag veszítünk, akkor is tiéd a győzelem. Köszönjük, hogy a Sátán legyőzött ellenség. És áldunk, hogy ezért kelhetünk fel minden bukás után is és ezért tisztulhat az életünk, egyre inkább növekedhetünk a kegyelemben és a te megismerésedben.

Köszönjük, hogy már e földi életben te boldog Isten gyermekeiként akarsz látni minket. Köszönjük, hogy ezért is ismerteted meg magadat egyre mélyebben nekünk és velünk.

Köszönjük, Urunk a gyülekezet közösségét, ahol együtt is egyre mélyebben megismerhetünk. Áldunk téged, hogy a tanítványok sem egyedül voltak a szolgálatban, hanem legalább ketten együtt. De köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében mi is milyen sokan lehetünk most is.

Magasztalunk téged, amikor a földi eseményeket úgy alakítod, hogy azok kedvesek, szépek, vágyottak és minden olyan örömteli. De azt is köszönjük, ha mégsem ilyenek, mi akkor is rád tekinthetünk boldog szívvel.

Urunk, azért kérünk, hogy az imádságainkban is ez az öröm hadd legyen a jellemző. Amikor másokért is akarunk imádkozni talán fájó szívvel, könnyes szemmel, de ha rád tekintünk, mégiscsak boldog reménységgel tegyük. Köszönjük neked, Édesatyánk, hogy az Úr Jézus is vállalt mindent, amikor el kellett végeznie a tőled kapott küldetést. És köszönjük, hogy ezért lehet nekünk Jézus öröme a miénk. Ahogy ő mondta, valóban segíts megmaradni ebben az örömben.

Köszönjük neked, Atyánk, hogy kegyelmedbe ajánlhatjuk most is népünket, népünk vezetőit is. Köszönjük azokat, akik hitben járnak közülük. És kérünk azokért is, akik még nem, hogy ők is bölcs döntéseket hozhassanak. Irányítsd így őket is, Urunk.

Urunk, ha Kárpátaljára gondolunk, akkor összeszorul a szívünk, de hálát adunk neked, hogy tiéd a győzelem. És ennek a reménységében kérjük ma is tőled, hogy adj ott békességet. Az ottani testvéreinknek, lelki testvéreinknek mutasd meg, milyen Jézus öröme minden nehézség közepette is.

Köszönjük neked, Édesatyánk, hogy a gyászban is tudhatjuk, hogy tiéd a tőled kapott ajándékként az öröm és a boldogság, mert te győztes Úr vagy a halál fölött is. A gyászoló testvéreinknek is, akik ezen a héten temetnek vagy jövő héten, ez is hadd legyen vigasztaló, bátorító kijelentés.

És kérünk, Urunk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg. Segíts hálát adni örömmel és kérni örömmel tetőled.

Ámen.